

לישראל. אם המספרים שלו מעשיים (שאפשר להשיג 15.000 חלמידים, וכל תלמיד יעלה 1500

דולר לשנה - הרי זה 22.5 מיליון דולר.

21.2.67, יום ג'

בא אצלי יואב חורון מאילת. יש פה בשדה בוקר 20 צעירי משקים של האיחוד. הוא

רוצה לגבש אותם ומבקש פגישה אהם. הסכמנו שאפגש אתם סחר ב-5.30 בפועדון.

- בא אצלי רפאל ("רפול") איתן, מפקד הצנחנים. בין הקצונה הצעירה רבים מההתישבות העובדת.

- יעקב חלפון הביא סופר מעריב. ראיינ אותי על מסרות נסיעתי לארה"ב. אמרתי לו שאובר רק על אתמול וסחר, לא על היום.

22.2.67, יום ד'

בא אצלי היום אורח מעניין, בלוך, עוזרו של מספר שד ההגנה. הוא היה ימאי, טייס

ובצבא יבשה, יודע קצת עברית, בא עכשיו מהודו ופקיסטן. הודו עניה יותר משהיתה בימי השלטון

הבריטי, לעומת זאת הוא כהלל את פקיסטן. בונים בירה חדשה, יפה. ראש חיל האוויר למד יחד עם

עוזר שלנו, וגם ראש חיל האוויר הפרסי. הוא סבור שתחנך כי פקיסטן חקיים יחסים אה ישראל.

הוא סבור כי דיגול הוא בעד איחוד אירופה, אבל זה יקח זמן. כשאמרתי לו שדי-גול הוא

מדינאי גדול אמר שזאת אומר די-גול עלי.

- בערב, בשעה 10.30, הביא לי נהג של זיאמה שבא במיוחד לירושלים מכתב מזיאמה האומר:

לו היה ברל בחיים בטוחני כי היה מפציר בך בשט כל הקדוש לך להמשיך במניעת התלקחות מדורה

חיצונית. - בהוקרה ובתקווה. ז.א. מיד עניתי לו בידי אותו הנהג שחוזר הלילה לירושלים.

"לא ברור לי למה אתה מהכוון "בהתלקחות מדורה חיצונית", אולם /ואני אומר זאת בכל הכנות

ובכל הכבוד והיקר שאני רוחש אליך) אל תהיה בטוח שאילו היה ברל הי עכשיו היה עושה פה שאתה

הושב שיש לעשות בחורבן המוסרי שלוי אשכול והתומכים בו גורמים לארץ. בא אצלי לפני שבועות אחדים אחד העובדים הקרובים ביותר (או החשובים ביותר) של לוי אשכול, וקרא לפני אף הנאום שאשכול קרא בפני העורכים למען שישמרו סוד. אמרתי לאותו איש שני דברים: 1) אמור למישהו שיפסיק לדבר על הענין (והוא עשה זאת). 2) על אשכול להסחלק מיד מהממשלה במסר הענין הופיע בעהונות. ושמתתי לשמוע אחר כך (כמובן בלי קשה עם מה שאני אמרתי) ארבעה חברים אדוקים במפאי כסנטה יוספטל הלכו למי שהלכו ודרשו החלוקות א.כ.ל הממשלה. איני יודע כמובן מה ענו לארבעה, ואולי הסילו עליהם פחד שאם אשכול יסתלק יסתלק בארץ תהיה ובהו, כי "גדולי" מפאי מזהים עכשיו את אשכול עם מדינת ישראל ועם העם היהודי. היותי קרוב לברל אולי לא פחות מסך, אבל לא אקח על עצמי לדבר בשמו, אדבר רק בשמי: אם אתה חרד לשלום המדינה וכבודה – ואין לי צל של ספק שאתה חרד, אם כי איני בטוח שאתה רואה מלוא הסכנה אמור לאשכול וגולדה שאשכול צריך להסחלק מיד מהממשלה, ואם לא – אינך יכול להשאר בממשלה זו. אבל, מובן מאליו שאתה לא חייב לקבל עצתי. בידידות ובהוקרה".

23.2.67, יום ה'

כתבתי היום 49 מכתבים, וכל המכתבים שקיבלתי עד היום נענו.

זיאתה שוב שלח במיוחד מכונית והביא לי מכתב, ובו נאמר: "ב.ג. היקר. אחמול ב-22 בפברואר הרציתי בלילה את הנהג שלי אליך לשדה בוקר עם מכתב בענין שהוא, ללא שמץ של מליצה, בגדר של פיקוח נפש למדינת היהודים. ביקשתי (אולי לא הבהרתי די) היא מה שלדברייך (במכתב חשובה שלך מתאריך ה"ל) הורית להגיד "למישהו שיפסיק לדבר על הענין". איני מתיימר שהייתה לי או שיש לי איזו זכות שהיא לדבר בשם ברל, אך הכרתי אותו עמוקות והנני מוכן להשבע בכל היקר לי בעולם הזה שלמען מנוע התלקחות של אש מסביב מדינת ישראל היה ברל עושה זאת ללא העמדת שום תנאי או תנאים והיו הם החשובים ביותר בעיניו. כתבתי לך מה שכתבתי בידעי מה היה ברל בשבילך. בן-גוריון, נער הייתי וגם זקנתי